

Sygn. akt III KK 567/22

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie T. S.

oskarżonego z art. 212 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 stycznia 2023 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 18 lutego 2022 r.,

sygn. akt IV Ka 1829/21 utrzymującego w mocy wyrok

Sądu Rejonowego w Suchoj Beskidzkiej z 21 maja 2021 r.

sygn. akt II K 32/21 uniewinniającego T. S.

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć oskarżyciela prywatnego.
3. zasądzić od oskarżyciela prywatnego R. C. na rzecz oskarżanego T. S. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przy sporządzeniu odpowiedzi na kasację

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 maja 2021 r. Sąd Rejonowy w Suchoj Beskidzkiej w sprawie o sygn. akt II KK 32/21 na zasadzie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. oskarżonego T. S. uniewinnił od popełnienia występku z art. 212

§ 1 k.k. zarzucanego mu prywatnym aktem oskarżenia.

Apelacje od ww. wyroku złożył pełnomocnik oskarżyciela prywatnego R. C., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu szereg uchybień w postaci obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 212 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k., błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, obrazy przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie, art. 4 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z pozostawieniem sądowi rejonowemu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2022 r. Sąd Okręgowy w Krakowie, w sprawie o sygn. akt IV Ka 1829/21, wskutek rozpoznania apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok i zasądził od oskarżyciela prywatnego R. C. na rzecz oskarżonego T. S. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego poniesionych przez oskarżonego w postępowaniu przed Sądem II instancji.

Kasację od ww. wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego R. C., zaskarżając wyrok w całości. Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu rażące naruszenie prawa materialnego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 212 § 1 k.k. przez jego niezastosowanie i bezzasadne przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa zniesławienia. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego jest oczywiście bezzasadna, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego, to bowiem od orzeczenia sądu odwoławczego przysługuje wskazany nadzwyczajny środek

zaskarżenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony dokonywać w ramach postępowania kasacyjnego ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolować prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja.

Przechodząc na grunt rozważanej sprawy należy zauważyć, że skarżący pod pozorem zarzutu obrazy prawa materialnego tj. art. 212 § 1 k.k. kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez sąd pierwszej instancji, a w konwencji poczynione przez ten sąd, następnie zaakceptowane przez sąd odwoławczy ustalenia faktyczne. Autor kasacji twierdzi, że sąd odwoławczy błędnie zaakceptował, że zarzut zawarty w piśmie do R. H. nie miał charakteru publicznego zaś celem działania oskarżonego nie było poniżenie oskarżyciela prywatnego, a uzyskanie pomocy wobec zachowań oskarżyciela prywatnego w ramach dostępnych procedur.

Tymczasem analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że takie ustalenie jest prawidłowe, a więc akceptując je Sąd Okręgowy nie dopuścił się rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k. Jeszcze raz wskazać należy, że z uwagi na to, że przestępstwo stypizowane w art. 212 k.k. jest przestępstwem umyślnym, konieczne jest wykazanie oskarżonemu, że działał z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym jego dokonania. Sąd odwoławczy w sposób rzetelny i szczegółowy odniósł się do tego dlaczego z treści pisma z dnia 30 marca 2017 r. skierowanego przez T. S. do R. H. nie wynika aby zamiarem oskarżonego było wyrażenie pogardy dla R. C. oraz przedstawił powody, dla których nie można uznać, że działanie oskarżonego miało charakter publiczny podkreślając równocześnie, że oskarżony w piśmie nie użył wobec oskarżyciela posilkowego słów obraźliwych, ani wulgarnych.

Również słusznie sąd II instancji uznał argumentację sądu I instancji, który wskazał, że w art. 212 § 1 k.k. jest mowa nie o poniżeniu w ogóle, lecz "o poniżeniu w opinii publicznej", co oznacza, że chodzi tu nie tyle o urazę osobistych uczuć osoby pokrzywdzonej, ale o to jak osoba pomówiona będzie postrzegana przez szeroki, nieokreślony krąg osób. Z tych wszystkich względów, wbrew twierdzeniom autora kasacji, sąd odwoławczy nie dopuścił się do rażącego naruszenia przepisu art. 212 § 1 k.k. Zarzut zawarty w kasacji nie jest uprawniony tym bardziej, gdy się

weźmie pod uwagę fakt, że sąd ad quem nie stosował tego przepisu i de facto zarzut ten odnosił się do wyroku sądu I instancji co było zabiegiem niedopuszczalnym z punktu widzenia treści przepisu art. 519 §1 k.p.k..

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 3 k.p.k, nadto od oskarżyciela prywatnego zasądzone zostały koszty zastępstwa procesowego oskarżonego w postępowaniu kasacyjnym (§ 20 i § 11 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych), gdyż pełnomocnik sporządził odpowiedź na kasację i złożył stosowny wniosek.